

Но ние трѣбаше да се приготвимъ за утрѣ, че нашето дѣло като делегати не бѣ още свѣршено. Ние имахме да се прѣдставимъ още и прѣдъ австро-венгерския министъръ на иностраннитѣ дѣла.

И още на другия день 22 декемврия 1876 (3 януария 1877 г.), срѣда, ние бѣхме раничко при г. Каница, за когото говорихъ въ втората часть отъ тая книжка (вж. стр. 106). Съгласихме се, че намѣсто да се отнесемъ ние направо съ писмо до графъ Андраши, тогавашния министъръ на иностраннитѣ дѣла въ Австро-Венгрия, за ауденция при него, по-добрѣ ще бѣде самъ г. Каницъ да направи нужнитѣ за това постѣпки дѣто трѣба и за резултата да ни извѣсти. Още сѣщия день нашиятъ приятель ходилъ за тая цѣль дѣто трѣба и извършилъ успѣшно каквото трѣбаше.

Въ четвъртъкъ, 23 декемврия 1876 г. (4 януария 1877 г.), часа кждѣ 10 прѣди пладне, ние получихме отъ министерството съобщение, че графъ Андраши ще благоволѣ да ни приеме на другия день, въ петѣкъ, на 12 часа.

II.

При графъ Андраши министъръ на външнитѣ дѣла.

24 декемврия 1876 (5 януария 1877 г.), петѣкъ.

Тѣкмо часа на 12 ние бѣхме въ министерството на иностраннитѣ дѣла. Слѣдъ 4—5 минути единъ милъ господинъ ни въведе въ единъ салонъ, дѣто се намѣрихме прѣдъ единъ мжжъ срѣдня възраст, рѣстъ едва ли малко по-висока отъ срѣдня, сухичѣкъ, но съ жива физиономия. Той бѣше графъ Андраши, родомъ маджарецъ, едно врѣме непримиримъ противникъ на Австрия,